

Hof van beroep
te Gent

9° kamer

terechtzitting
van
22-06-2012

tussenarrest
(schorsing in afwachting
beëindiging strafvordering)

BR

2009/AR/1438

In de zaak van:

Het VLAAMS GEWEST,
vertegenwoordigd door

appellant,

hebbende als raadsman

advocaat te

tegen:

1.

Folio nr.

elders ook geschreven
wonende te

zelfstandige,

2. vrachtwagenbestuurder,
voorheen wonende te
en thans (volgens laatste conclusies) te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. , advocaat te

hebbende als raadsman mr. ; advocaat te

eveneens inzake verschijnende:

ook geschreven
met zetel te

(elders
K.B.O.

hebbende als raadsman mr. , advocaat te

hebbende als raadsman mr. ; advocaat te

veit het Hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep heeft het VLAAMSE GEWEST tijdig en regelmatig hoger beroep ingesteld tegen het

vonnis van de derde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Leber d.d. 17 april 2009 (in de zaak aldaar gekend onder A.R. nr. op tegenspraak gewezen tussen:

- hemzelf als verwerende partij;

-

als

eisende partijen.

2.

De feitelijke gegevens en antecedenten die aan de grondslag liggen van de te beslechten betwisting kunnen als volgt worden weergegeven.

De consorten als
vruchtgebruikers enerzijds en als naakte
eigenaar anderzijds kochten bij notariële akte d.d. 11 mei 2004
een onroerend goed aan gelegen te
gekadastreerd

met een totale oppervlakte van
46a80ca (zijnde bedrijfsgebouwen met bureau, magazijn en medegaande
woning met aanhorigheden) met de bedoeling het te verhuren aan de
(zijnde een
transportbedrijf met als zaakvoerders

De aankoop geschiedde van de heer en mevrouw
die in deze gebouwen
een garage hadden uitgbaat.

Het betreffende goed is volgens het vigerend gewestplan
(goedgekeurd bij K.B. van 14 augustus 1979) gelegen in
woongebied, terwijl dit eveneens gelegen is in de vroegere
ambachtelijke zone, thans nijverheidszone, zoals bepaald in het
bijzonder plan van aanleg (B.P.A.) oorspronkelijk genaamd
goedgekeurd bij K.B. van 24 juni 1985) zoals
dit herhaaldelijk werd gewijzigd en thans geldt als B.P.A.
goedgekeurd bij M.B. van 4 oktober 2004).

Door
gewezen dat:

wordt er op

- het college van burgemeester en schepenen van op 23 september 1993 en milieuvergunning had verleend aan de vroegere eigenaars voor de exploitatie en inrichting voor onderhoud en nazicht van motorvoertuigen die geldig was tot 23 september 2012;
- het C.B.S. aan op 29 augustus 2005 een milieuvergunning verleende voor de uitbating van een (klein) transportbedrijf die geldig is tot 23 september 2012;
- de bestendige deputatie van de provincie (B.D. op 26 januari 2006 de door het C.B.S. verleende milieuvergunning evenwel in beroep heeft opgeheven en gewelgerd;
- een nieuwe milieuvergunningsaanvraag werd ingediend op 18 april 2006 en de milieuvergunning werd verleend door het C.B.S. bij beslissing van 24 augustus 2006;
- een aantal omwonenden zich opnieuw in beroep hebben voorzien bij de B.D. doch hun beroep (op enkele details na) bij beslissing d.d. 18 januari 2007 ongegrond werd verklaard zodat thans over een definitief geldige milieuvergunning beschikt.

Verder wijzen zij er op dat er problemen bestonden betrekkelijk de interpretatie van het eerste B.P.A. (problemen waarvan zij niet op de hoogte waren op het ogenblik van de aankoop) en van het huidige en van het thans vigerende B.P.A. en meer bepaald betreffende de 10 meter bouwvrije zone aan de achterzijde van het perceel.

Hierop wordt hieronder nader terug gekomen.

Middels proces-verbaal van 11 augustus 2006 van de politie werden volgende vaststellingen verricht:

"De voornamelijk gevestigde firma heeft nooit de in de BPA KB 24.06.1965 vastgestelde groenzone van 10 meter tot perceelsgrens aangelegd. Door werd de site aangekocht en kwam tot de vaststelling dat hun activiteit niet kan worden uitgevoerd als zij de 10 m groenzone moeten aanleggen. Een ingediende bouwvrijvraag werd geweigerd om bewuste reden. Uit de plannen bouwvergunning 1992 kunnen wij vaststellen dat het garagegebouw zeker 6 meter te lang werd uitgevoerd, waardoor de uiterste punt van de achterzijde van de garage op 9,5 meter ligt van de perceelsgrens; dit werd ter plaatse nagegaan. Op het kadasterplan 1991, ligt dit punt op 16 meter van de perceelsgrens.

Wij stellen vast dat een strook van maximum 2 meter werd vrijgelaten en de rest verhard werd met betonnen verharding. Achter de garage ligt een driehoekig stuk dat aangelegd werd met struiken en grasweringsfolie. Voorheen was dit bezet met struiken en bomen, die door het feit dat de meeste dood waren weggenomen werden."

Als "verdachten" werden in dit proces-verbaal aangeduid

Tevens werd in het proces-verbaal aangegeven dat er op 11 augustus 2006 een bevel tot stopzetting van "gebruik van een strook van 10 meter voorzien als groenzone langs de perceelsgrens van de achterliggende woonzone" werd gegeven.

Alhoewel zulks niet duidelijk blijkt uit dit proces-verbaal staat het buiten betwisting dat de staking mondeling en ter plaatse werd gelast vanaf 16 augustus 2006, hetgeen althans alsdusdanig werd aangegeven in de bekrachtigingsbeslissing d.d. 18 augustus 2006 (cf. infra) waarin werd vermeld:

"Op 11/08/2006 werd door een hiertoe bevoegde ambtenaar, mondeling en ter plaatse, de staking gelast vanaf 16/08/2006 van het strijdig gebruik en de handelingen binnen de volgens het BPA voorziene bufferzone, daar vastgesteld werd dat binnen deze bufferzone de BPA-voorschriften (voorzien als groenzone van 10m vanaf perceelsgrens) niet werden nageleefd: de groenzone werd niet aangelegd en werd zelfs verhard met betonnen verharding."

Het schriftelijk "bevel tot stopzetting van de handelingen of het gebruik" dat als volgt werd opgesteld:

*"Ik ondergetekende
wonende te*

*verklaar hierbij kennis te hebben genomen van het bevel tot stopzetting van de handelingen of het gebruik die het voorwerp uitmaken van het proces-verbaal van vaststelling Pv
opgemaakt door politie* *td. 11.05.2008*

te 11.08.2008

betreffende pand gelegen te

*de 10 meter groenzone langs de perceelsgrens die in
het BPA van 20.05.1964 goedgekeurd KB
24.08.1965 gewijzigd en heden bij MB 04.10.2004
bevestigd.*

kadastrale gegevens:

Opgemaakt te d.d. 16.08.2006"

vermeldt onderaan (meer bepaald op de plaats waar onder de vermelding "betrokkene" normaal gehandtekend wordt):

"afgegeven aan vrouw zaakvoerder 11/08/06 16h30"

en werd overgemaakt aan de
- zaakvoerder bij brief
d.d. 16 augustus 2008.

Het stakingsbevel d.d. 11 augustus 2006 werd overeenkomstig artikel 154, lid 5 D.O.R.O. bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing d.d. 18 augustus 2006 en vermeldt als:

- "overtreder(s)":
wonderde te
- "zaakvoerder(s)":
wonderde te
en
wonderde te

In de door de partijen overgelegde overtuigingsstukken bevinden zich geen afschriften van aangetekende brieven waarbij deze bekrachtiging werd verzonden hetzij naar

en dit overeenkomstig artikel 154, lid 5 D.O.R.O. waarin is voorzien (onderlijning door het hof):

"Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen de 8 dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal van de bevoegde stedenbouwkundige inspecteur, door hem worden bekrachtigd. Die bekrachtiging wordt binnen twee werkdagen per aangetekende brief verzonden naar de personen, vermeld in het derde lid."

Wel ligt een kopie voor van de brief d.d. 22 augustus 2006 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan het Agentschap Inspectie RWO waarbij kopie van het proces-verbaal en van de bekrachtiging van de staking werd overgemaakt en waarbij (opnieuw) werd aangeduid als:

- "overtreder":
wonnende te

- "zaakvoerders":
wonnende te

- ...
wonnende te

Bij proces-verbaal van 15 september 2006 van de politie werden volgende vaststellingen verricht:

"Op 16.08.2006 werd bevel gegeven tot stopzetting van gebruik van de 10 meter bouwrijen zone, cfr BPA goedgekeurd bij KB 24.08.1965 en gewijzigd bij BPA goedgekeurd bij MB 04.10.2004, bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur op 18.08.2006 en door Inspectie Stedebouw Brussel op 05.09.2006. Omwonenden verwittigden rechtstreeks en via met foto's van het doorbreken van het stakingsbevel van de week-ends 18-20/08, 25-27/08, 01-03/09. Ondergetekende stelde op 08-10/09/2006 vast dat effectief het stakingsbevel genegeerd werd. In tussentijd werd de milieuvergunning KI 2 goedgekeurd bij beslissing zitting CBS op 24.08.2006. Hierin staat opgenomen, in de bijzondere voorwaarden, dat de Bufferzone dient hersteld in haar oorspronkelijke staat (mag gebruikt worden als wasplaats noch als parkeerplaats voor voertuigen). Betrokkene is wel degelijk in kennis van het verbod tot gebruik van de 10 meter zone. Door het CBS d.d. 24.08.2006 (brief CBS 06.09.2006) werd onze dienst gevraagd tot het effectief doen eerbiedigen van de 10 meter bouwrijen bufferzone door afzetting van deze zone."

Als "verdachte" werden in dit proces-verbaal aangeduid

Tevens werd in dit proces-verbaal aangegeven dat er op dezelfde dag opnieuw een bevel tot stopzetting van gebruik werd gegeven:

"met beslagname van 10 meterzone langs perceelsgrens van woonzone en Ambachtelijke zone met verzegeling bij middel van dwanghekken verzegeld met verzegelingslint politie."

alsook dat bleven te verhoren:

*"zaakvoerders
op ogenblik van onze aanwezigheid ter plaatse." daer niemand aanwezig was*

Het schriftelijk "bevel tot stopzetting handelingen of het gebruik" dat als volgt werd opgesteld:

Folio nr.

"Ik onderaetekende *zaakvoerder van:*
met exploitatie te
wonende te

verklaar hierbij kennis te hebben genomen van het bevel tot stopzetting van
handelingen of het gebruik die het voorwerp uitmaken van het proces-verbaal
van vaststellingen nr. dd. 15.09.2006:
opgemaakt door politie milieupolitie

betreffende pand gelegen te:
10 meter bouwvrije strook langs perceelsgrens ambachtel. met
woonzone

kadastrale gegevens:

Opgemaakt te dd. 15.09.2006"

vermeldt onderaan (meer bepaald op de plaats waar onder de vermelding
"betrokkene" normaal gehandtekend wordt):

"niemand aanwezig
document toegestuurd"

en werd overgemaakt aan de
'bij brief d.d. "01/09/2004" (hetgeen klaarblijkelijk een vergissing
is en 15/09/2006 dient te zijn).

Het stakingsbevel d.d. 15 september 2006 werd overeenkomstig
artikel 154, lid 5 D.O.R.O. bekrachtigd door de gewestelijk
stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing d.d. 20 september
2006 en vermeldt als "overtreder(s)".

wonende te

wonende te
wonende te

en

Ook wat deze bekrachtigingsbeslissing betreft bevinden zich in de
door de partijen overgelegde overtuigingsstukken geen afschriften
van aangetekende brieven waarbij deze bekrachtiging werd
verzonden hetzij naar de

en dit
overeenkomstig artikel 154, lid 5 D.O.R.O. (zoals boven aangehaald):

"Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen de 8 dagen na de

kennisgeving van het proces-verbaal van de bevoegde stedenbouwkundige inspecteur, door hem worden bekrachtigd. Die bekrachtiging wordt binnen twee werkdagen per aangetekende brief verzonden naar de personen, vermeld in het derde lid."

Wel ligt (opnieuw) een kopie voor van een brief d.d. 21 september 2006 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan het Agentschap Inspectie RWO waarbij kopie van het proces-verbaal en van de bekrachtiging van de staking werd overgemaakt en waarbij (opnieuw) werd aangeduid als "overtreder".

wonende te

wonende te
wonende te

en

Door

wordt op 18 september 2006 onder toepassing van artikel 154, lid 6 D.O.R.O. een dagvaarding uitgebracht lastens het VLAAMSE GEWEST voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leper, zetelend (zoals) in kort geding, waarbij werd verzocht om het VLAAMSE GEWEST:

- te bevelen met onmiddellijke ingang de genomen maatregelen op te heffen, zijnde het bevel tot staking verleend door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur te in opdracht van het VLAAMSE GEWEST via de politie d.d. 11 augustus 2006, de bekrachtigingsbeslissing d.d. 22 augustus 2006 van dezelfde gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsmede het bevel tot verzegeling uitgevoerd door de lokale politie van de zone op 15 september 2006;
- te bevelen met onmiddellijke ingang de 10 meter brede bufferzone aan de achterzijde van het perceel onmiddellijk en ten voorlopige titel vrij te geven, alle aangebrachte verzegelingen, verzegelingslinten, obstakels, nadars enz., weg te nemen en tevens verbod op te leggen om dergelijke maatregelen te hernieuwen zonder dat een definitieve beslissing omtrent het statuut van de kwetsbare bufferzone is genomen;
- te veroordelen tot een dwangsom van 5.000,00 euro per dag vertraging in het opheffen en wegnemen van deze maatregelen vanaf het verstrijken van de termijn van 24 uur

na de betekening via gerechtsdeurwaarder van de tussens
te komen beschikking;

- in alle geval gemachtigd te worden om indien het
VLAAMSE GEWEST meent aan het gerechtelijk bevel via
kort geding geen gevolg te moeten verlenen, zelf alle
obstakels, nadars, verzegelingen en verzegelingslinten weg
te nemen en afzonderlijk in bewaring te houden ten
behoefte van het VLAAMSE GEWEST.

Vervolgens werd overeenkomstig artikel 156, §1 en §2 D.O.R.O.
door ^{ran}
de Afdeling Bouwinspectie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
bij afzonderlijke aangetekende brieven (met bericht van ontvangst) d.d.
26 september 2009 gericht aan de

een administratieve geldboete opgelegd
van 5.000,00 euro.

Hiertegen werd door

elk afzonderlijk middels verzoekschrift, per
aangetekende brief d.d. 11 oktober 2006 verzonden aan de
gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur bezwaar ingesteld
(overeenkomstig art. 156, §3 en §4 D.O.R.O.) waarbij om kwijtschelding
of annulatie van de boete werd verzocht en waarbij zij verzochten
om gehoord te worden.

De hoorzitting vond plaats op 14 november 2006.

Bij brief d.d. 27 november 2006 verzocht de raadsman van de

aan de
gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur om de uitspraak nog
te willen aanhouden tot na de tussenkomst van de beschikking
(zoals) in kort geding van de voorzitter van de rechtbank van eerste
aanleg te leper.

Bij drie afzonderlijke (doch inhoudelijk identieke) beslissingen d.d. 1
december 2006 van ^{gewestelijk}
stedenbouwkundig inspecteur van de afdeling, Agentschap RWO
Inspectie Brussel, werden onder toepassing van artikel 156, §5
D.O.R.O. de onderscheiden verzoeken tot kwijtschelding
ontvankelijk doch ongegrond verklaard (hetgeen ter kennis werd
gebracht aan de

bij aangetekend schrijven met

bericht van ontvangst van dezelfde datum).

Middels beschikking d.d. 14 december 2006 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leper, zetelend (zoals) in kort oedina (aldaar bekend onder A.R. nr. werd de vordering van

ontvankelijk en toelaatbaar verklaard
maar afgewezen als ongegrond.

Deze beslissing werd gemotiveerd als volgt:

4.1. De omvang van de rechtsmacht.

Met verwijzing naar artikel 159 G.W. mag de voorzitter geen beoordeling geven over de opportuniteit van de aangevochten bestuurlijke rechtshandelingen: hij mag enkel haar wettelijkheid toetsen.

Deze toetsing betreft de rechtmatigheid van de bestreden beslissing waarbij zich de vraag stelt of de overheid een onrechtmatige aantasting van subjectieve rechten heeft gepleegd: heeft de overheid zich anders uitgedrukt, kennelijk of zeer manifest onredelijk gedragen.

4.2. Bespreking van de bestreden maatregelen.

Het kan niet geloofwaardig worden dat de inplanting van de gebouwen en de erbij horende werken van eisders niet gebeurd zijn in overeenstemming met de toenmalige voorschriften van ruimtelijke ordening.

Het is zonder belang of eisders zelf dan wel hun rechtsvoorgangers de toedertijdige geldende voorschriften hebben miskand, gezien het zakelijk karakter ervan en het feit dat die voorschriften de openbare orde raken.

De omstandigheid dat er al dan niet een misdrijf kan worden aangewezen heeft evenmin een invloed: de aangeklaagde maatregelen vormen geen straffen maar burgerrechtelijke maatregelen.

Het gegeven dat nieuwe voorschriften van stedenbouwkundige aard van kracht zijn geworden moet eveneens buiten beschouwing gelaten worden: deze voorschriften gelden voor de toekomst en zij kunnen nooit van aard zijn om vroegere onrechtmatige toestanden te regulariseren.

Overigens, bij de uitvaardiging van de nieuwe voorschriften is duidelijk bepaald dat de eerder regelmatig tot stand gekomen bezettingen worden gehandhaafd: a contrario kunnen onregelmatige bezettingen geen vrijgeleide vormen voor handhaving van vroegere onwettelijkheden.

Volledigheidshalve stelt de voorzitter vast dat de bestreden beslissingen genomen zijn met eerbiediging van de van kracht zijnde decretale regelgeving.

4.3 Besluit

Op grond van de bovenstaande overwegingen komt de voorzitter tot het besluit dat eisders ten onrechte hun vordering hebben gesteld."

Tevens werden

veroordeeld tot de kosten van het geding, nader begroot aan de zijde van het VLAAMSE GEWEST en werd de beschikking uitvoerbaar bij voorraad verklaard, niettegenstaande verzet of hoger beroep en zonder borgtocht.

Op 13 maart 2007 werden ten verzoeken van (handelend namens het VLAAMSE GEWEST) rekeningplichtige van het Grondfonds) de door haar uitgevaardigde dwangbevelen d.d. 20 februari 2006 m.b.t. de administratieve geldboetes (geviseerd en uitvoerbaar verklaard op 22 februari 2007 door gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur middels gerechtsdeurwaarderexploiten betekend aan

Op 12 april 2007 werd door de en overgegaan tot dagvaarding in verzet van het VLAAMSE GEWEST voor de eerste rechter teneinde:

- in hoofdde te doen zeggen voor recht dat de opgelegde administratieve geldboetes worden geannuleerd;
- subsidiair te doen zeggen dat dergelijke administratieve geldboete in huidig geval enkel en alleen ten laste van de

kan worden gelegd en in dit geval het bedrag tot een strikt minimum te doen terugbrengen.

Tevens verzochten zij om de verwijzing van het VLAAMSE GEWEST tot de kosten van het geding en om de uitvoerbaarheid van het tusschen te komen vonnis, niettegenstaande de aanwending van welk rechtsmiddel ook en zonder borgstelling of kantonnement.

Op 16 april 2007 werd de beschikking d.d. 14 december 2006 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Ieper ten verzoeken van het VLAAMSE GEWEST betekend aan

Tegen deze beschikking werd hoger beroep ingesteld op 14 mei 2007 (het verzoekschrift tot hoger beroep wordt niet medegedeeld) waarbij wordt opgemerkt dat waar het VLAAMSE GEWEST laat gelden:

*en geïntimeerden
(zijnde dus voorzien zich
middels verzoekschrift van 14 mei 2007 in hoger beroep tegen de betekende
beschikking van de heer Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te
Ieper"*

Uit de hoofding van het op dit hoger beroep gewezen arrest door de 9b kamer van het hof alhier d.d. 7 december 2007 (nakend onder valt af te leiden dat enkel

hoger beroep instelden (enkel deze partijen worden in dit arrest als appellanten vermeld).

Hoe dan ook werd het ingesteld hoger beroep middels voormeld arrest d.d. 7 december 2007 ontvankelijk verklaard doch afgewezen als ongegrond (met veroordeling van tot de kosten van het hoger beroep begroot aan de zijde van het VLAAMSE GEWEST).

Inzonderheid en refererend naar hetgeen.

ook thans in conclusies laten gelden omtrent de problemen betreffende de interpretatie van het eerste B.P.A. en van het huidige en thans vigerende B.P.A. en meer bepaald betreffende de 10 meter bouwvrije zone aan de achterzijde van het perceel, haalt het hof hieronder de motivering aan van het arrest d.d. 7 december 2007:

"Het BPA i.d. 24.6.65 voorzag onder art. 11 lit. e nr.1 een bouwvrije zone van 10 m diepte langsheen de achtergrens van de woningbouwzone. Deze zone moest aangelegd worden met groen dat beantwoordt aan het begrip afschermingszone (stuk 4 appellanten). De rechtsvoorgangers van appellanten hebben daaraan niet voldaan.

Het BPA voorzag tevens in een (vrije) straal van 5 m breedte langs elke zijde van de perceelscheidingen uit te voeren in grasperk of wegverhardingen ten einde doortocht te kunnen verlenen aan brandbestrijdingswagens (stuk 4 appellanten art. 11 lit. e. nr. 3).

M.a.w. dit BPA liet geen verhardingen toe op de bufferzone langsheen de achtergrens van de woningbouwzone doch enkel aan elke zijde van de percelen bestemd voor ambachtelijke bedrijven.

Het BPA Uitbreiding Noord-West werd bij beslissing dd. 4.10.04 van de bevoegde minister van ruimtelijke ordening vervangen door een nieuw BPA

Eerste en tweede appellanten waren vruchtgebruikers en naakte eigenaar geworden ingevolge akte dd. 11.5.04, overgeschreven op het hypotheekkantoor (stuk 1 appellanten) en hadden daarna evenmin voldaan aan de vereisten gesteld door het BPA

Het BPA voorziet eveneens in een bufferzone van 10 m langsheen de achtergrens van de woningbouw (zie stuk 7 appellanten Bestemmingsplan zone 7 schaal 1/1000 = 1cm = 10m).

De voorschriften van het BPA voorzien m.b.t. zone 7 Bufferzone onder nr. 7.3 Bestemmings- en inrichtingsvoorschriften:

"In deze zone betreft een absoluut bouwverbod van gebouwen, alsook stapelen van goederen en verharding van een oppervlakte" (stuk 6 p. 16 appellanten).

De voorschriften van het vorige en van het nieuwe BPA zijn aldus geenszins verwarrend en hebben beide betrekking op een bufferzone van 10 m waarop niet mag gebouwd worden en waarop geen wegverhardingen mogen worden aangelegd. In het P.V. van 11.8.06 werd vastgesteld dat het uiterste punt van de achterzijde van de garage op 9,5 m van de perceelgrens ligt en dat van 10 m een strook van maximum 2 m werd vrijgelaten en de rest werd verhard met betonnen verharding (stuk 8 p. 2 appellanten). Volgens de overgangsbepalingen m.b.t. zone 7 BPA kunnen enkel de bestaande vergunde gebouwen gehandhaafd blijven en verbouwd worden. Er wordt geen gewag gemaakt van verharde zones (p. 16 stuk 6 appellanten).

Appellanten voldoen overigens zelfs niet aan de beplantingsverplichting m.b.t. een 5 m brede strook van de bufferzone voorzien in het BPA zie de vermeldingen hierboven uit het P.V. van 11.8.06).

Bijkomend moet worden vastgesteld dat de verjaring van het bouw misdrijf enkel het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft.

Door de eerste rechter werd dan ook passend beslist, zodat het hoger beroep ongegrond voorkomt."

Middels het ahier bestreden vonnis d.d. 17 april 2009 oordeelde de eerste rechter vooreerst over de door het VLAAMSE GEWEST gevraagde verwijzing naar de beslagrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te leper.

Inzonderheid oordeelde hij dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen:

- enerzijds de mogelijkheid om zich te verzetten tegen de geldigheid en de regelmatigheid van de executie op basis van het dwangbevel waarvoor men zich tot de beslagrechter dient te wenden (en waarbij in die procedure

conform artikel 157, §3 D.O.R.O. de bepalingen van deel V van het Ger.W. van toepassing zijn);
anderzijds de mogelijkheid (aan de orde in de voorliggende procedure) om bij toepassing van artikel 157, §4 D.O.R.O. verzet te doen bij de rechtbank van eerste aanleg die een controle met volle rechtsmacht uitoefent waarbij inzonderheid de rechtsgeldigheid van de onderliggende administratieve geldboete ten volle in vraag kan worden gesteld;

en verklaarde hij zich bevoegd om kennis te nemen van het geschil.

Vervolgens kwam hij (onder nadere motivering) tot het besluit dat:

- het bestuur bij toepassing van artikel 156 D.O.R.O. terecht kon overgaan tot het opleggen van een administratieve geldboete en niet kon worden ingegaan op het verzoek om de administratieve geldboete te herleiden;
- evenwel niet kunnen worden beschouwd als overtreders en het niet bewezen is dat zij zelf doorbrekingshandelingen hebben gesteld.

Aldus verklaarde hij:

- de vordering van de ontvankelijk;
- de vordering van ongegrond en de vordering van gegrond in die zin dat het dwangbevel d.d. 20 februari 2007 gegeven aan laatstgenoemden, uitgevaardigd door de rekenplichtige van het herstelfonds en uitvoerbaar verklaard door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, onwettig en van generlei waarde werd verklaard en de uitvoering ervan verboden werd.

Betrekkelijk de kosten oordeelde hij als volgt:

"De verweerder vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.200,00 EUR. De eisders vorderen een rechtsplegingsvergoeding van 650,00 EUR.

Het verzet aangetekend tegen de dwangbevelen betreft een niet in geld waardeerbare zaak zodat de basisrechtsplegingsvergoeding van 1.200,00 EUR van toepassing is.

De verweerster is de in het gelijk gestelde partij wat betreft de vordering in hoofde van de eerste eiseraar en de tweede en de derde eiseraars zijn de in het gelijk gestelde partij wat betreft hun vordering, zodat beide aanspraak maken op een deel van de basisrechtsplegingsvergoeding."

en statueerde hij overeenstemmend in het dispositief van het bestreden vonnis.

Aanvullend (want na het bestreden vonnis) wordt ook aangehaald dat uit het voorgelegd vonnis van de correctionele rechtbank te Leper (9^e kamer) d.d. 26 oktober 2009 blijkt dat:

werden
vervoegd wegens een aantal ten te laste gelegde
inbreuken op het milieuvergunningendecreet, op Vlarem I en
Vlarem II, alsook op het D.O.R.O. met name de
tenlasteleggingen F, G en H met heromschrijving mede
ingevolge de inwerkingtreding van de V.C.R.O., meer
bepaald:

- een grond gewoonlijk te gebruiken, aan te leggen en in te richten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens in strijd met de bepalingen van het B.P.A. meer bepaald met de B.P.A.-voorschriften inzake bufferzone (tenlastelegging F);
- handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bekrachtigde bevel tot staking (tenlastelegging G 1-3);
- opzettelijk de zegels te hebben verbroken (tenlastelegging H);

strafrechtelijk werden veroordeeld (o.m. wegens de tenlasteleggingen F, G en H);

- de door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde herstellvordering ongegrond werd verklaard.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft tegen dit vonnis hoger beroep aangetekend waarna

ook hoger beroep aantekenden.

De zaak werd in hoger beroep toegewezen aan de 10° (correctionele) kamer van het hof alhier doch er is terzake nog geen rechtsdag bepaald.

3.

3.a. Middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep en in deze instantie neergelegde conclusies verzoekt het VLAAMSE GEWEST dat het hof:

- ten aanzien van het door hem ingesteld hoger beroep:
 - het verzoek tot toepassing van artikel 4 V. T. Sv. zou afwijzen als ongegrond;
 - het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaaren en:
 - zou akteren dat het hoger beroep zich beperkt tot de volgende overwegingen en beschikkingen in het vonnis a quo:
 - 1) alwaar de eerste rechter besluit dat het dwangbevel d.d. 20 februari 2007 gegevens aan "huidige geïntimeerde partijen" (bedoeld dus en uitgevaardigd door de rekenplichtige van het Herstelfonds uitvoerbaar verklaard door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur, onwettig en van generlei waarde is, en dientengevolge de uitvoering ervan wordt verboden;
 - 2) alwaar de eerste rechter besluit tot de veroordeling van hem (zijnde dus het VLAAMSE GEWEST) tot 2/3 van de dagvaardingskosten ten voordele van "huidige geïntimeerde partijen" (bedoeld dus en het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 400,00 euro ten voordele van elk der "huidige geïntimeerde partijen" (bedoeld dus

- derhalve het vonnis a quo zou willen bevestigen ten aanzien van de beschikkingen en overwegingen middels waarvan:
 - 1) het initieel verzet van

wordt

ontvankelijk verklaard, doch als ongegrond afgewezen;

2)

wordt

veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 400,00 euro en het dragen van 1/3 van de dagvaardingskosten;

- dienvolgens het vonnis a quo zou teniet doen en opnieuw statuerend:

1) de oorspronkelijke vordering van "*huidige geïntimeerde partijen*" (bedoeld dus

ontvankelijk zou verklaren doch zou afwijzen als ongegrond;

2) "*huidige geïntimeerde partijen*" (bedoeld dus

zou verwijzen in de kosten van het geding (nader begroot aan zijn zijde op de kosten van de beide instanties);

- ten aanzien van het incidenteel hoger beroep ingesteld door de

- het verzoek tot toepassing van artikel 4 V. T. Sv. zou afwijzen als ongegrond;
- het incidenteel hoger beroep zou afwijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond;
-

zou veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.320,00 euro, en dit ingevolge het uiteenzetten van het verweer.

3.b.

net not:

verzoeken dat

- in hoofdde de behandeling van de vordering in toepassing van artikel 4 V.T.Sv. zou opschorten tot dat de

10^e (correctionele) kamer van het hof van beroep alhier definitief uitspraak heeft gedaan over de ingestelde strafvordering;

- ondergeschikt:

- het hoofdberoep van het VLAAMSE GEWEST ongegrond zou verklaren en bijkomende het vonnis a quo zou bevestigen wat
betreft;
- het hoger beroep ingesteld door

ontvankelijk en gegrond zou verklaren en dienvolgens het vonnis a quo zou vernietigen en zou zeggen voor recht dat het dwangbevel gegeven aan

onwettig en van
generlei waarde is, en er bijgevolg de uitvoering van
zou verbieden;

- het VLAAMSE GEWEST zou veroordelen tot de kosten van het geding van de beide instanties (nader begroot aan hun zijde).

4.

4.a. De vraag of onderhavige procedure al dan niet dient te worden geschorst onder toepassing van artikel 4 V.T. Sv. staat er niet aan in de weg dat vooreerst over de ontvankelijkheid van het hoger beroep van het VLAAMSE GEWEST wordt beslist alsook over de vraag of

in deze partij is in hoger beroep en incidenteel hoger beroep dan wel principaal hoofdberoep middels conclusies kan instellen.

4.b. Zoals boven reeds gesteld werd het hoger beroep van het VLAAMSE GEWEST tegen het bestreden vonnis tijdig en op regelmatige wijze ingesteld.

De ontvankelijkheid van dit hoger beroep wordt niet betwist zodat het hoger beroep, mede bij gebreke aan ambtshalve op te werpen excepties, ontvankelijk is te verklaren.

4.c. Het hoger beroep van het VLAAMSE GEWEST is enkel en alleen gericht tegen
hetgeen ten andere expressis verbis werd aangegeven in het verzoekschrift tot hoger beroep.

"Dat huidig hoger beroep zich enkel richt tegen de volgende oorspronkelijk eisende partijen:

1. zaakvoerder, wonende te

2. zaakvoerder, wonende te

De gerechtsbrief ex artikel 1056, 2° Ger.W. werd dan ook (enkel) toegezonden aan
(en niet aan

In de beschikking ex artikel 747 §2 Ger.W. d.d. 11 september 2009 werden tevens (evident) enkel en aan
als geïntimeerden aangeduid en werden opzichtsens hen conclusietermijnen en een rechtsdag verleend.

Evenwel werden ter griffie van het hof alhier op 14 september 2009 conclusies neergelegd namens en
en namens
waarbij laatstgenoemde incidenteel hoger beroep instelt tegen het bestreden vonnis.

In haar latere conclusie laat zij omtrent het standpunt van het VLAAMSE GEWEST dat zij geen "gedaagde in hoger beroep is" en derhalve geen incidenteel hoger beroep kan instellen het volgende gelden:

"De zienwijze van appellant over de ontvankelijkheid van het beroep van de kan niet bijgetreden worden; het beroep van laatstgenoemde bij conclusie van 13 september 2009 is wel degelijk ontvankelijk.

Volgens artikel 1056, 4° Ger.W. kan immers (principaal) hoger beroep worden ingesteld bij conclusie "ten aanzien van iedere partij die bij het geding aanwezig of vertegenwoordigd is".

Wanneer een partij, zonder gedaagde in hoger beroep te zijn, ten aanzien van een in het appelgeding betrokken partij bij conclusie incidenteel hoger beroep heeft ingesteld binnen de bij artikel 1051 Ger.W. bepaalde termijn en dit incidenteel beroep als zodanig niet toelaatbaar is, moeten de appelrechters ambtshalve onderzoeken of dit beroep niet toelaatbaar is als hoofdberoep (Cass. 2 februari 1989, Arr. Cass. en

Aangezien bij conclusie dd. 13 september 2009 incidenteel beroep heeft ingesteld, en dus binnen de maand na betekening zoals

voorgeschreven door artikel 1051 Ger.W., moet alleszins vastgesteld worden dat het beroep van *toelaatbaar is als hoofdberoep.*"

Het hof vermag desbetreffend evenwel het volgende te laten gelden.

1. Er is een onderscheid tussen "*gedaagde in hoger beroep*", welke notie synoniem staat voor "*geïntimeerde*" en het begrip "*partij in hoger beroep*"; zijnde een partij die in het hoofdberoep betrokken wordt zonder dat dit "*tegen haar gericht*" is, d.w.z. zonder dat de appellant vordert dat jegens deze partij een hoofdveroordeling zou worden uitgesproken (hetgeen bvb. het geval is bij een partij opgeroepen tot bindendverklaring van het tussen te komen arrest). Alle "*gedaagden in hoger beroep*" (of "*geïntimeerden*") zijn weliswaar ook "*partij in hoger beroep*", maar het omgekeerde is niet het geval (vgl. Taelman, P en Piteus, K., "Dynamiek en evolutie van het geding in hoger beroep", in *Goed procesrecht – Goed procederen*, XXIXe PUC Willy Delva 2002-2003, Antwerpen, Kluwer, 2004, p. 369 met aangehaalde rechtspraak in voetnoot 25, 26 en 27).

2. Incidenteel hoger beroep kan - overeenkomstig artikel 1054, 1° lid Ger.W. - uitsluitend worden ingesteld door een "*gedaagde in hoger beroep*" (waarbij voor zoveel als nodig wordt aangegeven dat niet als een "*gedaagde in hoger beroep*" is te kwalificeren de partij die via het hoofdberoep in het appelgeding wordt betrokken zonder dat evenwel iets van haar gevorderd wordt).

Enkel de "*gedaagde in hoger beroep*" kan dus incidenteel hoger beroep instellen "*tegen alle partijen die in het geding zijn voor de rechter in hoger beroep*" (vgl. Cass. 14 november 1991, Arr. Cass., Cass., 25 januari 1991, Arr. Cass.,

is
evenwel geen gedaagde in hoger beroep; zodat zij hoe dan ook geen incidenteel hoger beroep kan instellen.

3. Weliswaar is het juist dat wanneer een partij, zonder als "*gedaagde in hoger beroep*" te kunnen worden beschouwd, ten aanzien van een in het appelgeding

betrokken partij bij conclusie incidenteel hoger beroep heeft ingesteld binnen de bij artikel 1051 Ger.W. voorziene termijn en dit incidenteel hoger beroep (derhalve) niet ontvankelijk is, de appelrechters dienen te onderzoeken of dit hoger beroep niet ontvankelijk is als hoofdberoep dat conform artikel 1056, 4° Ger.W. kan worden ingesteld middels conclusie (vgl. Cass., 2 februari 1989, Arr. Cass., doch zulks veronderstelt evenwel dat men "partij" is in hoger beroep, hetgeen wat

betreft geenszins het geval is.

Een partij in het geding in eerste aanleg, die (zelf) niet in hoger beroep is gekomen noch daarin werd gedaagd en die noch vrijwillig noch gedwongen is tussengekomen, is immers geen partij voor de rechter in hoger beroep, ook al is zij verschenen en heeft zij geconcludeerd (vgl. Cass. 12 maart 1980, Arr. Cass.

Zo wordt de hoedanigheid van partij in hoger beroep niet verworven doordat bvb. de griffier (van de rollen) ex artikel 1056, 2° Ger.W. een exemplaar van het verzoekschrift in hoger beroep ter kennis brengt aan iemand die in eerste aanleg procespartij was maar waartegen het hoofdberoep niet gericht is (hetgeen overigens in casu zelfs niet het geval is nu geen gerechtsbrief ex artikel 1058, 2° Ger.W. werd verzonden aan

terwijl zij evenmin in het hoger beroep wordt betrokken (vgl. "Hoger beroep in onplitsbare geschillen", T.G.R. 1991, 137, nr. 2). Evenmin wordt de hoedanigheid van "partij in hoger beroep" verworven door het afleggen van een schriftelijke verschijning overeenkomstig artikel 1061 Ger.W. of door het neerleggen van conclusies.

Besluitend dient derhalve vastgesteld te worden dat

niet als partij in hoger beroep kan worden beschouwd en derhalve noch incidenteel hoger beroep noch principaal hoger beroep middels conclusies kan instellen.

5

Voorafgaandelijk laat het hof gelden dat na het alhier bestreden vonnis d.d. 17 april 2009 in het Belgisch Staatsblad van 15 mei 2009 het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werd gepubliceerd.

Middels dit decreet, dat in werking trad op 1 september 2009, werd o.m. het D.O.R.O. gewijzigd.

In uitvoering van artikel 110 van dit decreet werden door de Vlaamse regering de bepalingen van het D.O.R.O. en artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990 gecoördineerd in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (de V.C.R.O.) (B.S., 20 augustus 2009).

Artikel 7.1.1 V.C.R.O. bepaalt omtrent de inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009 het volgende:

"Behoudens andersluidende bepalingen, hebben de regelingen van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid onmiddellijke werking. Dit houdt in het bijzonder in dat zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op de plannings-, vergunningen- en handhavingsprocedures als vastgelegd bij voorliggende codex, in de stand waarin zij zich bevinden."

De V.C.R.O. bevat voor de beslechting van de betwisting geen relevantie nieuwe of (opzichtsens het D.O.R.O.) gewijzigde bepalingen.

6

6.a. Het staat vast dat in casu sprake is zowel van een burgerlijke rechtsvordering (onderhavige vordering) als van een strafvordering (de procedure gevoerd voor de correctionele rechtbank te Leper en thans voor de 10^e correctionele kamer van het hof alhier).

Onderhavige (burgerlijke) procedure is (zoals aangegeven door de eerste rechter) gekadeerd in de mogelijkheden waarover de betrokkenen beschikken wanneer een verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling van de administratieve geldboete door de overeenkomstig artikel 156 §3 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.49 §1 V.C.R.O.) bevoegde ambtenaar is afgewezen, m.n.:

- enerzijds de mogelijkheid om zich te verzetten tegen het dwangbevel (uitgevaardigd onder toepassing van artikel 157 §1

D.O.R.O. - thans artikel 6.1.50 §1 V.C.R.O.) om daarmee de geldigheid en regelmatigheid van de uitvoering van de titel te bestrijden voor de beslagrechter (procedure voorzien in artikel 157 §3 D.O.R.O - thans artikel 6.1.50 §3 V.C.R.O.);

- anderzijds de gelegenheid om zich te wenden tot de rechtbank van eerste aanleg waar de goederen gelegen zijn (procedure voorzien in artikel 157 §4 D.O.R.O. - thans artikel 6.1.50 §4 V.C.R.O.).

Het is deze laatste mogelijkheid die hier aan de orde is en die aan de betrokkene (of de betrokkenen) de mogelijkheid biedt om van de rechtbank (thans het hof) te vragen na te gaan of de boete in feite gerechtvaardigd is en of alle wettelijke bepalingen en alle rechtsbeginselen, met inbegrip van het evenredigheidsbeginsel zijn nageleefd (zonder om redenen van loutere opportuniteit of billijkheid de betrokkene/betrokkenen van zijn/hun verplichtingen te kunnen bevrijden).

In die zin kan in deze procedure geoordeeld worden, zoals gedaan door de eerste rechter, dat en niet kunnen worden beschouwd als overtreders, tengevolge waarvan zij niet zijn gehouden tot de hun opgelegde administratieve boete.

De eerste rechter oordeelde inzonderheid o.m.:

"Anders is het wat betreft de tweede en de derde eiser. Het is geenszins bewezen dat de tweede en derde eiser zelf dergelijke doorbrekingshandelingen stelden. De handelingen kunnen even goed door werknemers van de eerste eiseres zijn gesteld. In elk geval kan dit niet afgeleid worden uit het proces-verbaal. De boetes werden aldus onwettig opgelegd wat de tweede en derde eiser betreft. De bewijstasi die de oplegging van de geldboete moest onderbouwen, is wat betreft de tweede en de derde eiser niet ingevuld."

Anderzijds is er de strafprocedure waarbij ook worden vervolgd wegens o.m. de tenlastelegging G, als volgt omschreven:

"G.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146,5°, 147, 148, 164 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 handelingen, werken of wijzigingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval de beschikking in kortgeding,

terzake op het perceel kadastraal gekend onder met een respectievelijke oppervlakte van

1a40ca en 45a40ca, gelegen te
volgens het gewestplan in een woongebied en in het BPA
eigendom van en zijn echtgenote
beide wonende te voor wat het vruchtgebruik betreft,
en van wonende te voor
wat de naakte eigendom betreft. krachtens een akte van aankoop, verleden
door het ambt van notaris te op 11 mei 2004, met name:

G.1. op een niet-gekend tijdstip in de periode van 18 augustus 2006 tot 15 september 2006: hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voorgezet in strijd met het bevel tot staking dd. 11 augustus 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 18 augustus 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

G.2. op 19 september 2006: hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voorgezet in strijd met het bevel tot staking dd. 15 september 2006, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 21 september 2006, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

G.3 op 18 oktober 2007: hiernavolgende handelingen, werken, of wijzigingen te hebben voorgezet in strijd met het bevel tot staking dd. 18 oktober 2007, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 30 oktober 2007, namelijk door een gedeelte van het perceel verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, in strijd met de bepalingen van het BPA bij ministerieel besluit van 4 oktober 2004 goedgekeurd, meer bepaald met de BPA-voorschriften inzake de bufferzone

thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1 al. 1-5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009.

De tenlasteleggingen werden bewezen geoordeeld. lastens en zij werden hiervoor veroordeeld bij het vonnis van correctionele rechtbank te Leper d.d. 26 oktober 2009.

Het hoger beroep tegen dit vonnis is nog hangende.

6.b. Bij artikel 4 V.T.Sv. wordt voorgeschreven:

"De burgerlijke rechtsvordering kan tezelfdertijd en voor dezelfde rechtens vervolgd worden als de strafvordering. Zij kan ook afzonderlijk vervolgd worden; in dat geval is zij geschorst, zolang niet definitief is beslist over de strafvordering die vóór of gedurende de burgerlijke rechtsvordering is ingesteld".

Bij toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling is de burgerlijke rechtsvordering, die niet tezelfdertijd en voor dezelfde rechter wordt vervolgd als de strafvordering, geschorst indien een geschilpunt een element kan opleveren voor de beslissing op de strafvordering en er kan worden gevreesd voor een tegenstrijdigheid tussen de beslissing op de burgerlijke rechtsvordering enerzijds en de beslissing op de strafvordering anderzijds.

In de gegeven omstandigheden is duidelijk dat terzake wel degelijk sprake is van punten die aan de strafvordering en aan de burgerlijke rechtsvordering gemeen zijn.

Immers zowel de burgerlijke vordering als de strafvordering zijn gegrond op het doorbreken van het stakingsbevel d.d. 11 augustus 2006.

De strafprocedure, inzonderheid de beoordeling van de tenlastelegging G1 voor wat betreft en is wel degelijk relevant en de beslissing van het hof alhier kan een element opleveren voor de beslissing op de strafvordering terwijl er eveneens tegenstrijdigheid zou kunnen ontstaan tussen het op burgerlijk gebied geoordeelde en het op penaal gebied geoordeelde.

Onterecht houdt het VLAAMSE GEWEST dus voor dat de strafprocedure niet van aard is om invloed uit te oefenen op het resultaat van de burgerlijke vordering.

De toepassing van artikel 4 V.T. Sv., vereist verder dat de strafvordering vóór of tijdens het burgerlijk geding wordt ingesteld, hetgeen ten deze het geval is nu de strafvordering middels de dagvaarding voor de correctionele rechtbank te leper werd aanhangig gemaakt hangende de (burgerlijke) procedure voor de eerste rechter.

Ook deze voorwaarde is terzake vervuld.

Artikel 4, V.T. Sv. is een wetsbepaling van openbare orde. Geen van de partijen, noch de rechter kan de toepassing daarvan uitsluiten.

6.b. Slotsom van wat voorafgaat is dat terzake wel degelijk is voldaan aan alle toepassingsvoorwaarden van artikel 4, V.T. Sv. Gevolg daarvan is dat de onderhavige rechtspleging wordt geschorst totdat definitief zal zijn beslist over de hierboven bedoelde strafvordering.

7.

Wat de kosten betreft vermag thans reeds geoordeeld te worden dat er geen kosten te vereffenen zijn in deze instantie omtrent het door gevorderde, nu zij niet als partij in onderhavige beroepsprocedure kan worden beschouwd en derhalve ook niet als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W..

De beslissing omtrent de overige kosten van de beide instanties dient te worden aangehouden.

Het hof verzoekt daarbij aan de partijen thans reeds om bij de verdere behandeling van onderhavige zaak standpunt in te nemen omtrent:

- de vraag of onderhavig geding al dan niet een in geld waardeerbare vordering daarstelt;
- de impact van het arrest nr. van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof waar als volgt voor recht werd gezegd:

"Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6:1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering."

op de beoordeling omtrent de kosten in onderhavig geschil.

Het hof wijst er tevens op dat gelet op voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof en de overwegingen die eraan ten grondslag liggen deze kamer van het hof bij arrest d.d. 20 april 2011 (onuitgeg., volgende prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt de bepaling van artikel 1017, lid 1 Ger.W., gelezen in samenhang met de artikelen 1018 Ger.W. en 1022 Ger.W., zoals op heden van toepassing, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat in een geschil voor de burgerlijke rechter aangeende handhavingsmaatregelen, zoals bepaald in

Titel VI, Hoofdstuk I, afdeling 5 en afdeling 7 van de VCRO, de herstellvorderende overheid die een herstellvordering heeft ingeleid dan wel het Vlaams Gewest tegen wie de opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel wordt gevorderd als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. niet kan worden verwezen in een rechtsplegingsvergoeding, terwijl de betrokkene lastens wie de herstellvordering wordt ingesteld dan wel zelf de opheffing vordert van een bekrachtigd stakingsbevel als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. wel dient verwezen te worden in een rechtsplegingsvergoeding, daar waar:

- *artikel 1017, lid 1 Ger.W. het enkel heeft over "de in het ongelijk gestelde partij" zonder dat daarbij een onderscheid gemaakt wordt of deze in het ongelijk gestelde partij al dan niet optreedt in het algemeen belang;*
- *in strafzaken een betrokkene c.q. bekleagde die opzichtsens hem een herstellvordering gegrond ziet verklaard worden niet gehouden is tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de herstellvorderende overheid."*

Voor zover gebeurlijk een arrest van het Grondwettelijk Hof desbetreffend in deze zou zijn tussengekomen voor de behandeling van de zaak, zullen de partijen hierover ook standpunt willen innemen.

OM DEZÉ REDENEN, HET HOF

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Zegt voor recht dat

niet als partij in hoger beroep kan worden beschouwd en derhalve noch incidenteel hoger beroep noch principaal hoger beroep middels conclusies kan instellen.

Zegt voor recht dat de onderhavige rechtspleging geschorst is totdat definitief zal zijn beslist over de strafvordering.

Zegt voor recht dat er geen kosten dienen vereffend te worden wat betreft

Folio nr.

**Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep
te Gent. recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:**

**Raadsheer, wn. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,**

**en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare
terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf,
blijgestaan door**

Griffier.